

MARIANA MIHUȚ:

„Nu e bine să spui întotdeauna chiar totul“

■ Aș vrea să-mi îngădui să-ți reamintesc că tot în această cabină, unde ne găsim acum, la Teatrul Bulandra, ne-am întâlnit cu câteva luni în urmă - era cred începutul stagiunii 92-93. Repetal în Home. Și te rog să-mi dai voie să divulg o mărturisire pe care mi-ai făcut-o atunci. Mi-ai spus că te simți, cumva, cu bateriile descărcate... Între timp, a avut loc premiera acelei piese și o alta, Teatrul comic de Goldoni, al luat și premiul UNITER. Pot să-mi închipui că ești remontată. Ce a contribuit la aceasta? Și cine, dacă e cazul?

□ În primul rând, faptul că am muncit și mi-a făcut plăcere ce am muncit. Și repetițiile la Home cu Caramitru și Ogășanu și ceilalți colegi. După aceea, am început imediat Teatrul comic cu Silviu Purcărete și cred că în perioada asta mi-am încărcat foarte tare bateriile, pentru că mi-a făcut o mare, o foarte mare plăcere să lucrez cu Purcărete, pe care îl consider într-adevăr unul dintre cei mai mari regizori ai noștri la ora actuală.

■ Te-a mobilizat faptul că te-ai întâlnit cu un regizor cu care nu mai lucraseși și care, în plus, avea și o carte de vizită impresionantă?

□ Sigur, și asta, că era un regizor nou pentru mine, dar avea și ceva de spus. Nu numai cartea lui de vizită a contat, ci lucrul cu el. Nemaipomenit de interesant. (rămîne pe gînduri)

După aceea, premiul UNITER.... cred că tot spectacolul Galei mi-a făcut, foarte mare plăcere. Mie personal mi-a făcut bine, un foarte mare, mare bine. Cam asta e cu bateriile mele.

■ Cînd ai primit premiul la Gală, ai ținut să mulțumești în mod special regizorului Mihai Mănușlu. Toate drumurile duc deci la... regizori.

□ Pentru mine, mai ales la vîrsta asta... am o nevoie imensă de regizori. Cît mai mari și cît mai buni. Iar Mihai e dintre regizorii care este și mare și bun. Dintotdeauna avem nevoie de regizori, noi, actorii. Probabil însă că atunci cînd sîntem tineri sîntem inconștienți. Cel puțin așa mi s-a întîmplat mie. Mi se părea că mă pot descurca și singură. Dar cu vîrsta...

■ Cum rămîne atunci cu experiența? Cînd mal e vorba și de o vedetă. Se contează pe asta?

□ Eu personal am nevoie de Regizori mai ales în momentul de față. Pentru că, de fiecare dată, cu fiecare piesă, o iau de la început. Și cu cît înaintez în vîrstă și în experiență, dacă se poate spune așa, îmi dau seama că nu știu nimic și că de fiecare dată trebuie să o iau de la zero.

■ Vreau să ne amintim acum despre un spectacol care a avut o soartă nemerită, cred. Merlin de Tancred Dorst, în regia Cătălinei Buzolanu.

□ Chiar ai atins un punct dureros, pentru că noi am muncit mult la spectacolul ăsta și l-am iubit. Doi ani și jumătate din viața unui actor înseamnă ceva. Timp în care n-am jucat și n-am repetat altceva. Și spectacolul a avut o soartă ingrată. S-a jucat de cîteva ori și după aceea... a fost un concurs nefericit de împrejurări, acolo. După părerea mea, trebuia scurtat cu vreo jumătate de oră. Cred că aici a

greșit Cătălina. Nu ne-a ascultat. Era și părerea lui Dinică.

■ Dar, în general, regizorii ascultă actorii?

□ Se mai întîmplă. Chiar și cei mari. Noi, fiind foarte legați de scenă, simțim uneori mai bine.

■ Spuneai că ai muncit la acest spectacol doi ani și jumătate. E un timp confortabil?

□ La spectacolul acesta, întîmplător, am fost forțați. Am început înainte de revoluție și am continuat după, cum am putut. În general, însă, îmi place să lucrez în perioade intense și mult mai scurte. Îmi adun mai bine forțele. Altfel le risipim, am impresia. Mă adun mult mai bine cînd lucrul e mai concentrat.

■ Premiul pe care l-ai obținut, cu rolul din Comedii, comedii a rezultat dintr-o colaborare la alt teatru. Ce-al cîștigat din această întîmplare, dincolo de... premiul cu pricina?

□ Mi-a prins foarte bine. Dar și spectacolul ăsta a avut o soartă ciudată. L-am început la Cluj și premiera trebuia să aibă loc pe 21 decembrie 1989. La T.Național cînd îmi spuneam textul, la hotel, cu Victor, au început primele împușcături. După aceea, n-am mai putut pleca acolo. "Odeon"-ul ne-a cîmpus să-l reluăm la Majestic.

■ Acum nu se mai joacă. De ce?

□ Nu știu.

■ Încep să înțeleg împrejurările care te-au "ajutat" să-ți

descarci bateriile... Să vorbim, îți propun, acum despre Teatrul Bulandra, în care joci de 20 de ani.

□ Sînt aici din 1972. M-a adus Lucian Pintilie pentru Revizorul.

■ ...despre ceea ce se numește legendă vie a teatrului Bulandra, al cărui director onorific este Liviu Ciulel. De curînd ați sărbătorit și un important jubileu.

□ Am crezut și cred în continuare că este cel mai bun teatru din țară. Cu oamenii care mi se potrivesc mie, ca parteneri, regizori. Teatrul unde am ce căuta, unde îmi aflu rostul. Îi iubesc foarte tare și n-aș putea pleca nicăieri în altă parte.

■ Se spune că aici există și o anume noblețe a relațiilor, înțelegînd prin asta chiar raportul cu teatrul ca artă.

□ Da, și eu cred asta și cred că i se datorează doamnei Bulandra pe care o vezi aici în tablou. (Îmi arată spre portretul cunoscut cu jabou al mării artiste.) S-a păstrat ceva din ceea ce și-a dorit ea și a făcut să se nască în acest teatru.

■ Prin forța lucrurilor, trebuie să "leșim" și în afara teatrului, pentru că un actor, o vedetă, este și o persoană publică, nu? Cum te simți deci, la vremea asta, în afara teatrului?

□ Mă simt bine (rîde). Atîta timp cît repet și-mi place ce fac mă simt bine. Viața mea de dincolo de porțile teatrului e legată de munca mea. Hai, să nu spunem vorbe mari... Dar adevărul e că dacă îmi place ce fac la teatru, parcă o duc mai bine și acasă, cu ai mei...

■ Al timp să mergi la teatru, ca spectator? Poți să-mi spui ce părere ai despre viața noastră teatrală actuală?

□ Mă duc să văd lucrurile despre care aud că sînt interesante. Am o foarte mare admirație pentru Andrei Șerban și pentru ce-a făcut el. Spectacolele lui sînt o bucurie. Îmi place și ce face Vali Seciu cu Teatrul ei, Levant. Am văzut de curînd la Casandra un spectacol interesant: Bertoldo la curte. Da, e viu ce se întîmplă. E o viață vie în teatre.

■ E suficient? Din punct de vedere al solicitării potențialului artistic existent? Din punct de vedere al inte-

resulul publicului? Mie mi se pare că în timpul săptămîinii frecventarea teatrelor e cam anemică.

□ Sinceră să fiu, nu știu prea bine ce se întîmplă în alte teatre. E adevărat, în cursul săptămîinii nici la noi nu sînt sălile pline. Uite, diseară, am Home și nu știu dacă sala se va umple. Deocamdată e frig... oamenii nu prea au bani. E trist, dar e adevărat. E deprimant, dar cei 20, 30, 40 de oameni, care vin pe ger la teatru, trebuie cu atît mai mult respectați. Chiar jucăm cu foarte mare plăcere, chiar dacă ei sînt puțini.

■ Mi-amintesc, cu mulți, mulți ani în urmă, cînd jucal la Teatrul Giulești, al dat un interviu în care te plîngeai că joci prea mult. Era doar un răsfaț?

□ Nu, chiar am jucat foarte mult în cei 8 ani de la Giulești. Roluri mari și importante. M-a marcat acel început.

■ Fac această retrospectivă pentru că al pomenit în discuție despre cel treizeci de ani de teatru pe care îl ai. În general, al jucat numai ce ai vrut?

□ În general, am jucat numai ce am vrut. Nu s-au pus piese special pentru mine. Nu în sensul ăsta, dar am avut întotdeauna dreptul să refuz. Dreptul ăsta l-am avut. Să refuz întîlnire la metrou, de pildă, și alte minuni de astea.

■ "Minunea" de care vorbești era o piesă de Eugenia Busuloceanu, din acelea cu care construlam socialismul pe scenă și care au contribuit la compromiterea noțiunii de dramaturgie originală.

□ Să nu mă înțelegi greșit. N-am nimic împotriva dramaturgiei românești. Am jucat cu foarte mare plăcere în Acești îngeri triști de D.R. Popescu și în interviu de Ecaterina Oproiu. Am luat chiar și premii pentru ele. Am avut și alte bucurii, cu Ciuta de V.I. Popa. Dar nu sînt de acord să joc în prostii, în tîmpenii. Draga mea, nu știu dacă asta o să rămîna... mi-a dat un dramaturg de curînd să citesc mai multe piesuțe într-un act scrise, chipurile pentru mine. Ceva mai oribil și mai vulgar eu n-am citit în viața mea. Înțelegi?! (Mă privește fix.) Ce să-ți mai spun... că o asemenea dramaturgie nu poate fi încurajată? Ce să încurajezi, vulgaritatea? (Își privește jenată degetele pe care le mișcă nervos.)

■ Ești profesoară, Mariana Mihuț? De actorie, vreau să spun.

□ Nu. Mi s-a propus la vreo două școli de teatru, dar mi se pare o răspundere prea mare. Aș lua-o la fel de în serios cum îmi iau profesia și familia și n-aș avea timp.

■ Firescul, naturalețea care te caracterizează lasă impresia celor care te privesc că pentru tine scena nu mai are nici o surpriză. Al vrea să-mi vorbești, totuși, despre emoția creației?

□ Știi, mi-e foarte greu să vorbesc despre mine. Ți-am spus-o și la început, că mi-e foarte greu să vorbesc despre mine. Cel mai bine e să (rîde) te uiți la mine decît să mă ascuți vorbind despre mine.

■ Accepi, și-mi amintesc că de foarte multe ori te privim cu încîntare făcînd un cuplu excelent cu Victor Rebengiuc, soțul tău.

□ Doar cîteodată, pentru că n-am urmărit niciodată să jucăm împreună. Din contră, mi-a făcut chiar o porcărie, Victor, o dată. N-a vrut să joace cu mine pentru că să nu se spună că joacă cu nevastă-sa. Dar cînd ne-a propus Ciulel, sau Pintilie să jucăm... cînd ei au avut nevoie de amîndoi în distribuție... Sigur, ne înțelegem foarte bine, ca parteneri pe scenă, dar n-am căutat asta cu tot dinadinsul.

■ Crezi că în această discuție mi-ai ascuns ceva?

□ Cred. (Rîde.) Da... Nu, să știi că prea multe mistere și cotloane ascunse nu am. Dar probabil că e bine să nu spui întotdeauna chiar totul.

■ Eu, în orice caz, îți mulțumesc.

alături de Victor Rebengiuc în Pygmalion, 1974

DOINA PAPP

